

РЕШЕНИЕ

№ 26988

гр. София, 11.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 22.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5679** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Делото е образувано по жалба на Р. М. М., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, притежаващ личен паспорт № U25121136, издаден на 29.09.2021 г. от Властите на Република Турция, валиден до 29.09.2031 г., чрез адв. Н. И. Г., срещу Отказ за издаване на виза, постановен от А. З., съветник, Завеждащ „Консулска служба“ (ЗКС), при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Жалбоподателят твърди, че е получил оспорения отказ на дата 09.05.2025 г. Намира същия за издаден в противоречие с материалния закон, нарушаване на правилата, установени в АПК, както и е налице игнориране на съществени доказателства. В оспорения отказ липсва пълноценна мотивировка. Условието на пътуване и целта са недвусмислено доказани. Приложени са всички необходими документи към заявлението. Видно от представените документи Р. М. М. е гарантирал жилищните си нужди в Република България. Обстоятелството, че при проверка на съответните органи в посоченото от апликанта жилище са установени строителни дейности не е достатъчно основание да се откаже издаването на виза. Моли съда да отмени изцяло отказ за издаване на дългосрочна виза, издаден от консулското длъжностно лице Завеждащ „Консулска служба“ (ЗКС), при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Не се претендират разноски. Отвешникът, консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Изпраща административната преписка. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира присъждане на разноски.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявлението на Р. М. М. № 25005783, е поискано издаване на виза вид D. Заявлението е подадено на дата 06.03.2025 г. (л. 40 – 42 от делото). Като правно основание върху заявлението е отбелязана разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателя U25121136, издаден на 29.09.2021 г. от Властите на Република Турция, валиден до 29.09.2031 г.; Едногодишна медицинска застраховка; документ, доказващ, че Р. М. М. е пенсионер, с извършен легализиран превод и заверен от нотариус И. С. П. с рег. № 620 на НК; нотариален акт за собственост на жилище, находящо се на адрес: [населено място], ж. к. М. 1, в жилищна сграда – [жилищен адрес]0; договор за наем с нотариална заверка на подписите при нотариус И. С. П. с рег. № 620 на НК; банково удостоверение, удостоверяващо наличност по сметките на Р. М. М.; Свидетелство за съдимост № 000 – 2024 – [ЕГН], издадено от Министерството на правосъдието Главна дирекция „Правен регистър и статистика” в К. Б. на 22.11.2024 г., с извършен легализиран превод и заверен от нотариус И. С. П. с рег. № 620 на НК; Препис извлечение от регистъра на гражданското състояние с извършен легализиран превод и заверен от нотариус И. С. П. с рег. № 620 на НК; два броя пълномощни.

На 09.05.2025 г. г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ за издаване на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: “не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. При проверка на адреса, на който апликанта декларира, че има осигурено жилище е установено, че се провеждат ремонтни дейности и наемодателят е отказал да осигури достъп до жилището.”

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени двете становища по извършената съгласувателна процедура по Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, дадено във връзка със заявлението на Р. М. М. № 25005783, за издаване на виза вид D.

С писмо рег. № М – 6905 / 25.06.2025 г. зам.-председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от СДМ - ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза. Апликантът не представлява заплаха за националната сигурност, но не доказва по убедителен начин целта и условията на заявеното пребиваване, като при проверка на адреса от сектор „Миграция” на СДВР домакинът е отказал да осигури достъп до жилището. Установено е, че се извършват ремонтни дейности в апартамента и жилището не е годно за живеене. Няма изготвени документи, относими към воденото производство по подаденото заявление, становището е изразено по електронен път.

От дирекция „Миграция“ МВР с писмо рег. № 536400 - 57365 от 24.06.2025 г. на заместник – директор на Дирекция „Миграция” МВР е изпратено становище на отдел “Миграция” при СДВР.

В това становище е посочено, че е проведен разговор с наемодателя К., който при първоначалната проверка е заявил, че апликантът и съпругата му ще обитават само части от жилището. По – късно наемодателят К. е заявил, че Р. М. М. и съпругата му ще ползват цялото жилище. К. не е успял своевременно да представи договор за наем. Отказал е да осигури достъп до жилището. Адресът е посетен от служители на отдел “Миграция” при СДВР. При разговор със съсъди е установено, че в жилището се извършват основно ремонтно - строителни дейности. Това, според служителите на отдел “Миграция” при СДВР, е показателно, че към момента в апартамента няма налични условия за живеене.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По делото са представени доказателства за внесена държавна такса в размер на 10. 00 лева. Изложени са аргументи относно нарушаване на ЕКЗПЧ, поради което съдът намира жалбата за допустима съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Жалбата до съда е подадена на 19.05.2025 г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на 09.05.2025 г. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл. 8 и чл. 2 от Протокол № 4 (ЕКПЧ).

Следователно жалбата попада в обхвата на предвиденото в закона изключение, допустима е и трябва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министъра на външните работи и Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на Генерален консул при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, В. В..

Разпоредбата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС No 198 от 11.07.2011 г. (обн. - ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) - “Наредбата”. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се

върчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиваване по реда на чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

По делото е установено, че Р. М. М. е пенсионер. Представен е документ, доказващ, че Р. М. М. е пенсионер, с извършен легализиран превод и заверен от нотариус И. С. П. с рег. № 620 на НК. В документа (л. 24 – 25 от делото) е посочено, че Р. М. М. получава пенсия за старост в размер на 14. 389, 39 турски лири. Попада в обхвата на Закон 5510 4 / 1 – б. Установено е, че Р. М. М. е регистриран от 19.04.1979 г. с регистрационен № [ЕГН]. Р. М. М. получава пенсия от дата 01.08.2012 г. с разпределителен номер 1155006. Статус: Продължава. В обхвата на Закон № 5510 4 / 1 - в (Пенсионен фонд) 4 с няма регистрация. Към дата 16.12.2024 г. Р. М. М. не работи.

Установено е, че Р. М. М. разполага със средства за издръжка, като за тази цел е представено банково удостоверение, удостоверяващо наличност по сметките на Р. М. М. в банка „Те – Д. З. Б. – клон С.“.

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и ако апликантът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че Р. М. М. “не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. При проверка на адреса, на който апликанта декларира, че има осигурено жилище е установено, че се провеждат ремонтни дейности и наемодателят е отказал да осигури достъп до жилището.”

Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка нотариален акт за собственост на жилище, находящо се на адрес: [населено място], ж. к. М. 1, в жилищна сграда – [жилищен адрес]0 и договор за наем с нотариална заверка на подписите при нотариус И. С. П. с рег. № 620 на НК, целта и условията на заявеното пребиваване на Р. М. М. в България са установени. Безспорно е установено, че той е пенсионер и получава пенсия в страната си на произход, а именно - Република Турция.

От факта, че в посоченото жилище на адрес: [населено място], ж. к. М. – 1, в жилищна сграда – бл. № 95, ап. 90 се извършват ремонтни дейности, не може да се изведе извод, че жалбоподателят е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Посочените в оспорения отказ материалноправни основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия за заявеното пребиваване, както и представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни, не се подкрепят от събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки визираны в чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ.

По изложение съображения, административният акт като незаконосъобразен трябва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Жалбоподателят не претендира разноси, поради което в настоящето производство такива не трябва да се присъждат.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 1 и чл. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. М. М., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, притежаващ личен паспорт № U25121136, издаден на 29.09.2021 г. от Властите на Република Турция, валиден до 29.09.2031 г., Отказ за издаване на виза, постановен от А. З., съветник, Завеждащ „Консулска служба“ (ЗКС), при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА преписката на А. З., съветник, Завеждащ „Консулска служба“ (ЗКС), при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, за ново произнасяне по заявлението на Р. М. М., съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд.